

VII. ЯВЛЕНИЕ.

Стара Майка (влиза и пипа).

Майка. Стефане! — що бы това? що значи това? — Нема ли тука никой?

Марія. (става) Тука сме мале.

Майка. Тука ли е и сынъ ми Стефанъ?

Марія. Нема го; ный сме тука; азъ и Иванчо.

Майка. А кадѣ е сынъ ми?

Марія. Той отиде при единъ пріятель.

Майка. А защо ся опрости толко чувствително съ мене?

Марія. Той е днеска много смѣтенъ.

Майка. Той дойде при мене; цѣлува ми рѣкъ — Ето! още ми е мокра рѣка-та отъ слъзы-тѣ му — и рѣче: ПРОЩАВАЙ МАЛЕ, И ОСТАНИ СИ СЪ БОГОМЪ! БЛАГОДАРИЖ ТИ ЗА МАЙЧИНЖ-ТЖ ЛУБОВЬ. — по това каза ми още: МЕНЕ НЕ ЩЕ МИ ОСКѢДѢВА НИЩО — и отиде! прѣди да го попытамъ: що значи това Стефане? па най-послѣ ми казвашъ, че отиде при единъ пріятель! човѣкъ може да си помисли, като че на смъртъ отиде.

Марія. (напрасно ся поразбра) Богъ да му е на помощ! —

Майка. Е, това право ли е да уплаши така старѣ-тѣ си майкѣ? още ми трѣпере снага-та. Иванчо! Ела, заведи мя да ся поотморѣ на стола — (Иванчо ѣж отвожда).

Марія. (стои онемѣла, и ся мѣчи съ мысль-тѣ, коя-то ѣ побуди майчина-та дума) — не! невѣрвамъ! не! — той нема това да направи, защо-то отъ него зависи живота и на трима ни — (дохожда при стола, и като прѣвврща съ една рѣкъ книгѣ-тѣ, упрѣ очи